

Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι οι άνθρωποι της εποχής που περιγράφει ο Όμηρος και οι προγενέστεροί τους είχαν ύψος εφτά με εννιά πήχεις (από 5,25 ως 6,75 μ.). Του Ορέστη, για παράδειγμα, ο σκελετός ήταν επτά πήχεις. Όμοια, και του Γιλγαμές το γιγάντιο κορμί κανένας δεν μπορούσε να το παραβγεί. Ο ποιητής του έπους αναφέρει γι' αυτόν (W. E. Leonard

, «
Gilgamesh
», 3):

«Τα είδε όλα, ακόμα και στις άκρες της γης,

τα υπέφερε όλα κι έμαθε να τα γνωρίζει όλα.

Κατέχει όλα τα μυστικά με τη σοφία του.

Βλέπει αυτό που είναι κρυμμένο,

αυτό που είναι σκεπασμένο το αποκαλύπτει.

Την αφήγηση αυτή μας την έφερε από παλιά,

πριν από τον κατακλισμό.

Πήρε ένα δρόμο μακρύ και κινδύνευσε πολύ,

έγραψε σε μια πλάκα πέτρινη την ιστορία των έργων του...».

Ο ποιητής της Οδύσσειας ανέλαβε αυτός να διηγηθεί τις περιπλανήσεις του Οδυσσέα κι επικαλέστηκε τη Μούσα για να τις τραγουδήσει (μετάφραση Αργύρη Εφταλιώτη):

«Τον άντρα τον πολύπραγο τραγούδησέ μου, ω Μούσα,

που περισσά πλανήθηκε, σαν κούρσεψε της Τροίας

το ιερό κάστρο, και πολλών ανθρώπων είδε χώρες

κ' έμαθε γνώμες, και πολλά στα πέλαα βρήκε πάθια,

για μια ζωή παλεύοντας και γυρισμό συντρόφων...».

Το πρόβλημα για τον Γιλγαμές δεν ήταν η άλωση κάποιας πόλης αλλά τα τείχη της Ουρούκ. Οι γονείς των γυναικών παραπονέθηκαν στη θεά Ιστάρ, πρόδρομο της ελληνικής Αφροδίτης, ότι ο ήρωας απασχολούσε νύχτα μέρα τις κόρες τους για να υψώσει τα τείχη της πόλης. Εξαντλημένες αυτές δεν είχαν διάθεση να πλαγιάσουν με τους άνδρες τους και οι οικογένειες βιάζαν προς την διάλυση. Η Ιστάρ ζήτησε από τη θεϊκή μητέρα του Γιλγαμές να δημιουργήσει ένα πανομοιότυπο του γιου της, να τον απασχολεί κι έτσι να ησυχάσουν οι γυναίκες. Εκείνη, με πηλό και σάλιο, έπλασε τον Εγκιδού που όμως δεν ήταν ακριβώς πανομοιότυπο του Γιλγαμές αλλά κάποιος με δύναμη αγριογούρουνου, χαιτή λιονταριού και ταχύτητα πουλιού. Και, το χειρότερο, δεν του άρεσε να ζει με τους ανθρώπους. Προτιμούσε να έχει παρέα ζώα και πουλιά. Μάταια ένας κυνηγός προσπάθησε να τον παγιδεύσει. Ο Εγκιδού ξέφευγε πάντα. Ο κυνηγός προσέφυγε στον Γιλγαμές. Εκείνος, αντί για παγίδες και δίχτυα, του έδωσε μια πανέμορφη ιέρεια και τον συμβούλεψε, τι να κάνει.

Κυνηγός και ιέρεια παραφύλαξαν εκεί που τα ζώα πήγαιναν να πιουν νερό. Όταν φάνηκε ο Εγκιδού, ο κυνηγός είπε στην ιέρεια:

«Έλα γυναίκα, λύσε τα μαλλιά σου, ξεσκέπασε την ομορφιά σου για να μπορέσει να σε χορτάσει. Μη διστάσεις, άναψε τον πόθο του, άνοιξε το ρούχο σου για να αναπαυθεί επάνω σου. Ξύπνα του την έκσταση...».

Το κόλπο έπιασε. Ο Ενγκιδού «έσμιξε το σώμα του με το δικό της και τα ξέχασε όλα». Επί έξι μερόνυχτα, δεν χόρταινε τον έρωτα. Όταν κουράστηκε από την αδιάκοπη ηδονή, διαπίστωσε ότι τα άλλα ζώα, οι φίλοι του, τον είχαν εγκαταλείψει. Κεντώντας τη ματαιοδοξία του και κολακεύοντάς τον, η ιέρεια τον έπεισε να πάει στην πόλη, να αντιμετωπίσει τον Γιλγαμές. Οι δυο άνδρες μονομάχησαν. Ο Γιλγαμές νίκησε. Οι δυο τους έγιναν φίλοι κι έκαναν πολλά κατορθώματα. Κάποια στιγμή, ο Γιλγαμές έβγαλε την πανοπλία του και φόρεσε τα ρούχα της ειρήνης και τα εμβλήματα της εξουσίας του.

Τον είδε ωραίο μέσα στα βασιλικά του ρούχα η Ιστάρ και τον ερωτεύτηκε. Ο Γιλγαμές όμως γνώριζε την άθλια κατάληξη όλων των προηγούμενων εραστών της θεάς (τους μεταμόρφωνε σε λύκους και τυφλοπόντικες, όταν τους βαριόταν) και την απέκρουσε. Η Ιστάρ θύμωσε και ζήτησε από τον μεγάλο θεό, Ανού, να τον εξοντώσει. Σε αντίθετη περίπτωση «θα έκανε να χαθεί ο πόθος, οπότε τίποτα στο εξής δε θα γεννιόταν». Ο Ανού υπέκυψε στον εκβιασμό, έφτιαξε έναν άγριο κάπρο και τον έστειλε εναντίον του ήρωα. Με τη βοήθεια του Ενγκιδού, ο Γιλγαμές σκότωσε τον κάπρο. Έξαλλη η Ιστάρ έστειλε στον Ενγκιδού αρρώστια που τον θανάτωσε.

Θρηνώντας πάνω από το πτώμα του φίλου του, ο Γιλγαμές αποφάσισε να αναζητήσει τον πρόγονό του Σαμάς Ναπιστίμ που, άθανατος, ζούσε στο νησί Μακαρία. Για να γίνει αυτό, ο Γιλγαμές έπρεπε να διασχίσει όλο τον κόσμο, να κάνει σπουδαία κατορθώματα, να αντιμετωπίσει γίγαντες που τα κεφάλια τους έφταναν ως τον ουρανό, να διαβεί μια σκοτεινή σήραγγα πολλών χιλιομέτρων, να περάσει τον ωκεανό κι, έπειτα από ταξίδι σαράντα ημερών μέσα στην θαλασσοταραχή, να φτάσει στο νησί. Ο Σαμάς Ναπιστίμ του αφηγήθηκε την ιστορία του κατακλισμού και πώς αυτός και η γυναίκα του σώθηκαν. Και του έδωσε το μαγικό φυτό που χάριζε την αιώνια νεότητα.

Στην επιστροφή, ο Γιλγαμές στάθηκε κάπου να πλυθεί. Ένα φίδι του έκλεψε το φυτό. Γύρισε στην Ουρούκ θλιμμένος και με άδεια χέρια και παρακάλεσε τους θεούς να αφήσουν τον Ενγκιδού να ζωντανέψει για λίγο, τουλάχιστο να του μιλήσει. Ο Ενγκιδού παρουσιάστηκε μπροστά του. Πάνω που του διηγούταν τη φριχτή διαμονή στον Άδη, η αφήγηση διακόπηκε.

(τελευταία επεξεργασία, 4 Μαΐου 2022)